

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

9. Sine causa colunt me, docentes doctrinas & mandata hominum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

ad Dei cultum & populi ædificationem instituta. Quare nullam, ut dixi, affinitatem traditiones Ecclesiasticæ cum seniorum traditionibus, quarum transgressio à Phariseis obijcitur, nihil commune habent.

3. *Quare & vos transgredimini mandatum Dei propter traditionem vestram?*

HOc erat maximum Scribarum & Phariseorum sacrilegium, quod illis recentibus suorum traditionibus ita inhærebant, ut propter illas seruantes Dei mandata in lege scripta violarentur. Id quod dupliciter fiebat: vno modo suarum traditionum obseruantiam magis exactè & rigidè à suis exigendo quàm scripta in lege Dei mandata, quod apud Marcum priori loco, hic verò apud Matthæum posteriori loco à Christo obijcitur, nosque posteriùs examinabimus. Alio modo ipsa Dei mandata per suas nouas traditiones quasiq; expositiones peruersas corrumpendo, ut in textu apparet circa mandatum de honorandis parentibus. Hoc idem crimen Catholicæ Ecclesiæ generalibus verbis obijciunt hæretici, sed in nulla Ecclesiastica traditione hæcenus hoc probare potuerunt. Neque hoc loco Caluinus hunc transgressionis modum Catholicis impingit, sed priorem illum, quem Christus non istis verbis, ut putauit Caluinus, sed aliis expressit, quæ nunc explicanda sunt.

9. *Sine causa colunt me, docentes doctrinas & mandata hominum.*

Duplicem hypocrisim in Iudæis notauit Esaias, & ut *Hypocrisis Iudæorum duplex.* Christus exponit, non tam de sui temporis Iudæis quàm de futuris Messia tempore prophetauit. Prima hypocrisis erat, *labijs Deum honorare, sed cor ab eo longè habere:* id est, profiteri quidem se non nisi vnum & verum Deum colere, verum tamen Messiam à Deo missum nolle agnoscere & recipere, sed eum toto corde auersari. De hac hypocrisi nihil hoc loco Caluinus. Altera hypocrisis erat, quod plane frustra & sine vllò fructu Deum colebant, quia in eius cultu, vel ad eum rite colendum, suas traditiones & doctrinas humanas sedulò alios docebant, vel obtrudebant potius, relinquentes interim, & negligentes mandata Dei. Hoc enim Marcus expressè adiunxit tanquam causam & rationem præ-

Maro. 7.

cedentis prophetiæ in illis adimpletæ. Verbis enim Prophetis à Matthæo hic citatis adiungit. *Relinquentes enim mandatum Dei, tenetis traditiones hominum.* Hic est igitur horum verborum sensus, *Frustra me colunt, &c.* & hanc ob causam docere doctrinas & mandata hominum à Christo reprehenditur, quia hoc ita fit, ut propter illa humana mandata, Dei mandata negligantur. Fuit ergo Pharisaica hæc (ut Calvinus ipse agnoscit) *non ex professo sed obliqua transgressio legis Dei, quum officia diuinitus iniuncta securè omitti patiebantur. Scriba enim sui placitis ita addictum tenebant populum, ut intendere verbo Dei non vacaret.* Hæc ille & alia quædam, satis rectè Pharisæicam transgressionem, qualis esset, describens. Sed mox impiè & insultè admodum in Catholicam Ecclesiã idem crimen retorquet his verbis. *Nunc pro se quisq; expendat, an non hodie magis hæc prauitas in Papatu grassetur, quam olim apud Iudeos. Non negat quidem Papa quin sit obediendum Deo. Sed ubi ad rem ventum est, quia non secus ac capitale crimen detestantur modicum carnis gustum, quibus furtum vel scortatio veniale delictum est, propter suas traditiones euertunt legem Dei.* Hæc est licetia Calviniana & omnium hæreticorum hodie, non nisi putidis mendacijs Catholicam doctrinã traducere, suosque miseros discipulos meris mendacijs pascere. Non modicum carnis gustum (qui aliqua ex causa etiam ieiunio seruato legitimus esse potest) sed iustã ex carne refectiõnem tempore ieiunij, nõ semper & simpliciter ut capitale crimen detestatur Ecclesia, (nam vel infirmitas ab omni peccato, vel obliuio aut ignorantia dici ab omni crimine liberare potest) nec tam in ipsa simplici comestione capitale crimen ponit, quam in contemptu legis Ecclesiasticæ, vel in scandalo aliorum. Furtum verò vel scortationem pro veniali delicto Catholica Ecclesia nunquam habuit; nisi aut furtum intelligat ubi materiæ exiguitas à mortali excusat, vel de scortatione loquatur quæ sola cogitatione concipitur absque consensu criminis. Quæ sanè duo nec furtum nec scortatio simplici sermone appellanda sunt. Sed aliter quam menriendo Pharisæicam transgressionem Catholicæ Ecclesiæ impingere Calvinus non potuit.

Postea exponens illa verba, *Sine causa colunt me, &c.* ait hoc à Christo in uniuersum reprehendi, quòd homines peruersè Deum colant suo arbitrio. Qui sanè sensus de priuatis hominum cultibus acceptus verus est, sed nec intentus à Christo hoc loco, ut iam ostēdimus, nec ad traditionum Ecclesiasticarum

Putidũ
mendacijs
accusatur
Ecclesia.

carum reprehensionem villo modo pertinens, quæ ipsum Deum authorem habent, non priuatos homines, vt dictum est. Addit postea docere his verbis Christum, *non alium esse rationalem Dei cultum, quàm qui ad regulam verbi eius formatus est.* Sed suprâ ostensum est, nec Christum hoc loco huiusmodi aliquid docere, nec illud in Ecclesia Christi verum esse, tamen in Synagoga Iudæorum quoad publicos & præscriptos cultus verum erat. Nam apud eisdem ex priuato pietatis instinctu multa laudabiliter circa Dei cultum à multis præstita fuisse, variis exemplis ostendimus in Prompt. Cath. Dom. infra Oct. Natal. Domini.

11. *Non quod intrat in os coinquinat hominem.*

OMnes pene hodie hæretici his verbis abusi sunt, vt ieiunia, aut delectus ciborum ab Ecclesia præscriptos, res liberas esse & nihil ad pietatem facere, quia violatū ieiunium aut quilibet sine delectu cibus coinquinare hominem non potest. A quorum etiam stulticia temperare sibi Caluinus non potuit, quin illud etiam hoc loco annotaret. Nam circa huius parabolæ explicationem quam Christus postea facit, ait. *Hic Christus susius exponit quod prius attigerat, regnum Dei non esse positum in cibo & potu, sicuti etiã Paulus docet, Rom. 14. Nam: quum res externa natura pura sint, liber quoque ac purus est earum vsus. Nec verò ex bonis Dei creaturis contrahitur immundities.* Hæc ille: cui stolido hæretico iam millies à Catholicis responsum est, cibum quidem vetitum quatenus cibus est, & quatenus in os intrat, non coinquinare, sed præcepti Ecclesiastici contemptum, & ipsum cibum, quatenus vetitus est, multum coinquinare. Caro porcina si eam comederet Iudæus vigente adhuc lege, quatenus comesta non coinquinabat; sed quatenus vetita ita coinquinabat, vt sancti illi Machabæi senexque Eleazarus mori potius voluerint quàm illam comedere. Dicit Apostolus, *In vino est luxuria.* Haud dubiè vinum quatenus bibitur & intrat in os non generat luxuriam nec coinquinat, sed immoderatè sumptum luxuriã generat. Sic ergo in cibo vetito est peccatum, sicuti in vino immoderato est luxuria. Pauli verba ad Rom. 14. quam vim habeant, ibi explicuimus. Rerum externarum, tamen in se puræ sunt, non est tamen vsus purus semper ac liber: sed sicut immoderatus vsus impurus atque illicitus est, sic vsus earum legitima autoritate vetitus ac prohibitus impurus quoque atque illicitus est.

Delectus ciborum.

*2. Mach. 6.
Ephes. 5.*